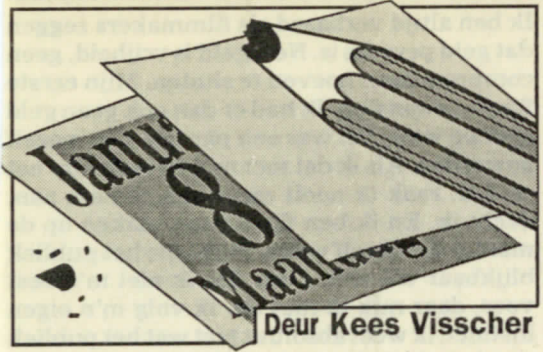

Koieren in t plantsoen

Op klenderbloaden en kovvieputen

Deur Kees Visscher

Lopen in de mist het wat vertraauwds, von d'olle man: even woon j'allinneg in joen aigen stille wereldje, keunen en onderdoan touglieks, n zulvergries wereldje dat traauw mit joe raaist over pad en weg. t Was n zotterdagmörgein in meertmoand en hai koiere in t plantsoen. Veur hom aan gleden nadde boomstammen d'aine noa d'aander bedoard tou heur deurschierende nachthemden van damp uut, schoven noakend aan hom langes en verzvonden achter hom as in dreum. Dou knapte der woaraargens wat, haard.

n Bochte in t pad en doar ston t klapbruggie over t smale wotter tussen twij vievers houkeg in de dook. Vaar jongens van n joar of vattien wazzen mit de leunen aan t roppen; glik op en mit ainmoud trokken ze t holtwaark hen en weer, of n hogere mor duistere macht heur dat besteld haar. In t swaarde wotter dreef d'aander leunen, stil en wit. „Jongens, jongens, dou dat nait, wat het dat nou veur nut.” Hai zee dat op zo'n toon mit meziek der in, de stem van de jeugdlaaider dij e west haar dou de tied nog deurzichteg was, laank leden. Ze luiten de leunen lös en gingen zo'n beetje lagend veur hom stoan mit kaauwende

koaken en ogen op gliefies. Hai rook zien aigen swait.

En ze zeden niks.

Mor hai mos der veurbie. "Wat het dat nou veur nut", zee e weer, ditmaal mit n stem zo dun as pepier. Dou glee e smalechies tussen de twij grootsten deur, in n vlucht streek heur waarme kaauwgumoadem aan zien gezicht langes. Niks. Gain onmis woord trof hom tussen zien scholders, gain staine. Dou e doeknekt achterom keek, was t dookgerdien alweer dicht.

Nou gaauw op huus aan, mor mit n omweg vanzulf, om de vierer tou. Hai zöchde en von t pad. Luipen doar nou gounent achter hom? Hai ston stil, ogen wiedopen en mond strak, kloar om ieder flinster van n geluud of n bewegen op te vangen: mor in de doodse stilte heurd'e niks as zien oam deur zien neuze, zien moage dij opspeulde. Weer zedd'e de pas der in, niedegop, hai luit zien schounen kletsen op t klaimze schelpenpad en nuunde n laidje in de moat, waarom ook nait, hai luip hier ja gewoon - dou ston e op ainmaal weer stokstief, n haand bie zien oor. Flusterzachte stemmen achter de woalen van mist. Hai lusterde schaarper. Stilte.

Mit zedd'e zok in draf, zag op ainmaal n smaal ziedpadje en schoot ter in. Hier streken nadde takken links en rechts aan hom langes, mor hai vrözzelede zok deur roegte en stroekerij hen en belandde onverwachts op n klinkerpad. Doar ston e wel vijf minuten te hiemen noar lucht, totdat zien haart zien gewone slag weeromvonden haar. Woar was e ? De reuk van hars en dood blad hong swoar tussen de stille sparren. En weer begund'e te lopen, over t klinkerpad dij op tende toch wis vastzitten zol aan de mensenwereld. En de boeren hebben overwonnen, hiep hoep hoera, is t nou oflopen mit dat domme laidje. Dou vuil der

wat noast hom op de grond, mit n dons, n dooie takke of was t n staine, schrik vloog deur hom hen en hai strompelde over n lözze klinker, vuil op zien knijen en zag ze veur hom op t pacstoan, vaar man staark, gries en sikkom ain mit de nevels.

Loat mie der langes, flusterd'e. Ze verrepten zok nait. De klinkers drokten in zien knijen, hai lag doar of e beedde. Dou begunde hoog in n boom n oakster te lagen, ak-ak-ak, aander oaksters stemden in en onverwachts gaalmd e t rondomheer van t geschatter en t geschimpeneven was der zo'n woazege gedachte in zien kop: komen ieder joar meer, ze vreten lagend jonge zangvogels op, aal joar meer van dat goud en doar is niks aan te doun. Hai lag op zien knijen en vernam dat e zok nat moakt haar, loat mie der langes, asjeblijft, asjeblijft

De gestalten bewogen en hai dee zien ogen dicht en gaf zok over. Dou streek n kaalme wind bie zien haide kop langes en mit dat e weer kieken dus, zag e de dook dij in flaren vtdreef tussen de stammen, en de zonne dij as n vlam deur nevel en naddens schoot. Veur hom stonden vaar staaile jeneverbesbozzen zachies te zuzooien. Hai kwam in t ende of wakker wuir. Ales dee hom zeer - mor hai luip nog, mit veurzichtege stappen over t klinkerpad dat veur de jeneverbezzen ofboogen noa n menuut of wat uitkwam op de braide asfaltweg deur t plantsoen. En wiederop zatten vaar jongens op n stainen muurtje, de jongens van de klapbrugge, of wazzen ze t nait? Toch stook e n haand tegen heur omhoog, veur de wizzeghaid: misschien vanwegens de genoade hom bewezen, of van dankbaarheid dat e op zien older wonen mog in n wereld dij heurent al was en dij ze moaken en breken konden. De jongens zagen hom nait. Zo luip e op huus aan, tegen de zonne in.